Novembre 2015

«Que tots siguin u» (Jn 17,21)

És l'última sincera oració que Jesús adreça al Pare. Sap que està demanant el que més té al cor. Déu ha creat la humanitat com la seva família, amb qui compartir tots els dons, la mateixa vida divina. Què somnien els pares per als seus fills sinó que s'estimin, s'ajudin, visquin units entre ells? I quin és el seu dolor més gran sinó el de veure'ls dividits per gelosia, interessos econòmics, fins al punt d'arribar a no parlar-se? També Déu, des de tota l'eternitat, ha somniat amb la seva família unida en comunió d'amor dels fills amb ell i entre ells. La dramàtica història dels orígens ens parla del pecat i del progressiu trencament de la família humana: com es llegeix en el llibre del Gènesi l'home acusa a la dona, Caín mata el seu germà, Lamec presumeix de la seva venjança desproporcionada, Babel genera la incomprensió i la dispersió dels pobles... El pla de Déu sembla un fracàs.

Tanmateix no es dóna per vençut i persegueix tenaçment la reunificació de la seva família. La història comença de nou amb Noé, amb l'elecció d'Abraham, amb el naixement del poble escollit; i així, fins que decideix enviar el seu fill a la terra confiant-li la gran missió: reunir els fills dispersos en una sola família, recollir les ovelles perdudes en un sol ramat, destruir els murs de separació i les enemistats entre els pobles per crear un sol poble nou (cf. *Ef* 2,14-16).

Déu no deixa de somiar la unitat, per això Jesús li demana com el do més gran que pot implorar per a tots nosaltres: Et prego Pare

«Que tots siguin u»

Cada família porta l'empremta dels pares. Així també la creada per Déu. Déu és amor no només perquè estima la seva criatura, és Amor en si mateix, en la reciprocitat del do i de la comunió, de part de cadascuna de les tres persones divines envers les altres.

Per tant, quan ha creat la humanitat l'ha modelada a la seva imatge i semblança i hi ha imprès la seva mateixa capacitat de relació, de manera que cada persona visqui en el do mutu de si mateix. La frase sencera de l'oració de Jesús que volem viure aquest mes diu: «Que tots siguin u, *com* tu, Pare, estàs en mi i jo en tu. Que també ells estiguin en nosaltres». El model de la nostra unitat és ni més ni menys que la unitat entre el Pare i Jesús. De tant profunda que és, sembla impossible. No obstant això és possible per aquell *com* que significa també *perquè*: Podem estar units *com* estan units el Pare i Jesús precisament perquè ens involucren en la seva mateixa unitat, ens en fan do.

«Que tots siguin u»

Aquesta és precisament l'obra de Jesús, fer de tots nosaltres una sola cosa, com ell ho és amb el Pare, una sola família, un sol poble. Per això s'ha fet un de nosaltres, s'ha carregat de les

nostres divisions i els nostres pecats clavant-los a la creu.

Ell mateix ha mostrat el camí que hauria de recórrer per portar-nos a la unitat: «Quan seré enlairat damunt la terra, atrauré tothom cap a mi»(*Jn* 12, 32). Com va profetitzar el summe sacerdot, «havia de morir (...) per reunir els fills de Déu dispersos» (*Jn* 11, 52). En el seu misteri de mort i resurrecció, ha resumit tot en si mateix (cf. *Ef* 1.10), ha restablert la unitat trencada pel pecat, ha refet tota la família entorn el Pare, ens ha fet germans i germanes entre nosaltres una altra vegada. Jesús ha complert la seva missió. Ara queda la nostra part, la nostra adhesió, el nostre «Sí» a la seva pregària:

«Que tots siguin u»

Quina és la nostra aportació al compliment d'aquesta oració? Primer de tot fer-la nostra. Podem prestar els llavis i el cor a Jesús perquè continuï a dirigir aquestes paraules al Pare i repetir cada dia amb confiança la seva pregària. La unitat és un do de dalt, que cal demanar amb fe, sense mai cansar-se.

També ha de estar per damunt de tots els nostres pensaments i desitjos. Si aquest és el somni de Déu també volem que sigui el nostre somni. De tant en tant, abans de cada decisió, de cada elecció, de cada acció, podríem preguntar-nos: serveix per construir la unitat, és el millor en vista de la unitat?

Finalment hauríem de córrer allà on la desunitat és més evident i prendre-la a les nostres espatlles, com ho ha fet Jesús. Poden ser desavinences a la família o entre persones que coneixem, tensions que es viuen al barri, desacords al treball, a la parròquia, entre les esglésies. No defugir les discrepàncies i incomprensions, no romandre indiferents, sinó portar-hi el nostre amor fet d'escolta, d'atenció a l'altre, de compartir el dolor que neix d'aquella laceració.

I sobretot viure en unitat amb aquells que estan disposats a compartir l'ideal de Jesús i la seva pregària, sense donar pes a malentesos o diferències d'idees, contents del «menys perfecte en unitat que el més perfecte desunits», acceptant amb alegria, les diferències, més ben dit considerant-les una riquesa per una unitat que mai es redueix a uniformitat.

Sí, això a vegades ens posarà a la creu, però és precisament el camí que Jesús ha triat per refer la unitat de la família humana, el camí que també nosaltres volem recórrer amb ell.

Fabio Ciardi